

Elleve efterladte digte

digte af Willum Peder Trelund (1944-2006)
palepoets publishing, 2012. Alle rettigheder, etc.

Madrigal til den velsignede.

En grøn blæst
pludseligt
purret op
i sølv og guld
synger en stemme
sirpende
klart
i den duve vind.

Der er en blid
sagte susen
af bristende knopper.

I dine øjne
er en renhed
større end himlens.

Blå af fjernhed
ser de
igennem mig

Med et
er himlen ild.

Buket.

En blå iris
for helligånden
en coelinblå iris,
syv roser
for kærligheden,
tre hvide
for fred og renhed
- og fnesia
kun for duften.

I tankens ruiner
Kun erindringens støv.
Et lysglimt flammer op
Uvist hvorfra.

Ikke fra disse vinduer.

Sørgmodigt
Drager et forår
Skært lysende forbi

Af en bjergtinde
splintres solen før nedgangen
og dalen sortner
og en susen går gennem dalen
før alt blir stilhed

I spredte småhytter
samles man
om arnens ild
og kryber sammen

Op stiger
tynde røgsøjler
hvide i natten.

Støvveje for besindelsens sene
blomstring
i ørkenroser,
støvveje for den lærdes gang
i studerekammeret,
støvveje for humlebiens
fortumlede færd
i blomstens indre
beruset af duft,
støvveje
for den forsinkede erkendelses
sidste blomst,
støvveje kun berørt af
vindens blidhed.

I sandhedens sidste leksikon
er hvert punktum en eksplosion,
og skriften forsvinder ind til èt
et alfa og omega,
og Gud ånder lettet op
i lysende skyer
med øjne
der altid har set
altid.

Hvad er himlen
og hvad er hans øjne

For første gang
lægger englene sig til
at sove.

Natten sænker sit låg
over pupillen af purpur,
vemod og kulde med èt
oprøres havet,
månen ser blindt frem
mellem jagende skyer
og pludselig fra jorden lyder
et dybt suk.

Blid gang
en silke-sitren
mellem lår
skridtets hvisken
forstand
forstyrret
forstummet.

At gå hjem
og fordrive
det snehvide orgel
før nordlysets søjler
skifter i toner
af blå
det
at gå hjem.

Det månehvide orgel
toner af evighed.

Svæver snævert
som langsomt blå
røg, din kærligheds ild
slikker op om
duftende træ,
knitrer op af
duftende træ
sandel og fyr.

De tørre grangrene jeg fandt
ved stranden
kun kvas til dit bål
duftløse.

Husets vinduer
har øjne
af himmelblåt
i den tidligste morgen.
en stirren, tillidsfuldt blidt
forundringsramt, uden erindring.
øjne
af evighedens morgen.